

[Johan Poulsen.]

os muligt, men samtidig anser sambandspartiet det for både naturligt og gavnligt, og ønsker derved at understrege vor solidaritet over for helheden, at de færøske repræsentanter også interesserer sig for syd-danske problemer ud fra den betragtning, at vi ikke kan forvente, at vore danske kolleger skal interessere sig for og helhjertet gå ind for vore særlige færøske problemer, hvis de færøske repræsentanter altid kun viser passivitet og ligegyldighed over for de andres. Set fra et sambandssynspunkt skulle der være mulighed for en god placering af Færøernes repræsentanter i folketinget i dag, idet det ene færøske medlem tilslutter sig det ene regeringsparti, socialdemokratiet, medens det andet tilslutter sig oppositionen. Det er efter mit skøn en placering, der tilgodeser de færøske interesser, samtidig med at den indebærer mulighed for en vis balance i forhold til partipolitikken i folketinget. Men forudsætningen herfor er naturligvis, at der er enighed herom de to færøske repræsentanter imellem. Vælger den ene repræsentant at følge en hård partipolitisk linje her i folketinget, kan det ikke undgå at have virkninger på den anden repræsentants stilling i visse givne tilfælde. Mine før nævnte udtalelser på Færøerne er derfor at opfatte som en principiel præcisering af, hvad der er sambandspartiets hovedsynspunkt med hensyn til den holdning, de færøske repræsentanter bør tage i det høje ting.

Jeg synes ikke, at min stilling i denne sag og ved denne lejlighed har givet Berlingske Tidende berettiget anledning til med løftet pegefinger at minde om „takt og klogskab“. Det var netop den af samme blad så stærkt fremhævede „særlige status“ som medlem af folketinget, der dikterede mig min stilling, men jeg ønsker at tilføje, at denne erkendelse ikke er bibragt mig af Berlingske Tidendes skriverier, den er af meget, meget ældre dato. Jeg kan ganske tiltræde kravet om „takt og klogskab“ — jeg føler mig overbevist om, at det vil kunne tiltrædes af samtlige ærede medlemmer af det høje ting — men det bør være gensidigt: både fra færøsk og dansk side.

Det skulle glæde mig, om dette mit indlæg kunne give anledning til udtalelser fra anden side i denne sal.

Til slut vil jeg udtale min varme tak til mit parti, venstre, for den forståelse og det frisind, det altid har vist mig i min særlige egenskab af repræsentant for Færøerne.

Asger Jensen: Jeg vil gerne henstille til den højtærede handelsminister at tage mælkeloven op til revision eller endnu bedre helt at ophæve den.

Jeg skal ikke komme ind på nogen historisk redegørelse for lovens tilblivelse i sin tid, idet det må være nok at henlede opmærksomheden på, at forholdene nu har udviklet sig således, at mange af de forudsætninger, den oprindelige mælkelov hvilede på, ikke mere er til stede. Så vidt jeg ved, er der mange kommunalfolk, der er utilfredse med de opgaver, der er tildelt kommunerne ved administrationen af mælkeloven. Kommunalbestyrelsen skal fastsætte mælkepriserne. Jeg vil gerne sige lige ud, at jeg mener, at det overstiger grænserne for, hvad man kan forlange at kommunalbestyrelsesmedlemmer skal have indsigt i, og selv om en kommunalbestyrelse vedtager visse retningslinjer for mælkepriser og den service, der skal ydes kunderne i form af udbringning, så betyder et magtbud fra en kommunalbestyrelse jo ingenting, når mælkehandleren siger, at han ingen bude kan skaffe. Der er næppe tvivl om, at en fri konkurrence vil bevirke en bedre service over for kunderne.

Det er imidlertid ikke blot kommunalbestyrelsens medlemmer og kunder, der har grund til at være utilfredse med mælkeloven. Vi ser også nu, at mælkehandlerne ikke længere ønsker at overholde bestemmelsen om, at mælkeudsalg skal holdes åbne hver dag hele året. Det er der naturligvis ingen der kan bebrejde mælkehandlerne. Der ville derimod være god mening i, at de ligesom andre mennesker får en ugentlig fridag. Men den nævnte bestemmelse har vel hidtil været det væsentligste argument for at opretholde mælke-monopolet, og derfor er det for mig at se et så afgørende punkt, man her ønsker revideret, at det må betyde, at hele mælkeordningen må tages op til revision. Der skal rimeligvis være visse bestemmelser angående sundheds- og kvalitetskontrol, men sådanne bestemmelser kunne man jo let anbringe i en anden lovgivning. På dette punkt er